FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 25. november 1999 *

1. Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, Ld.ª (herefter »Mediocurso«), der er et portugisisk selskab med hjemsted i Lissabon, har iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 15. september 1998 af Retten i Første Instans i sagen Mediocurso mod Kommissionen [1] med påstand om ophævelse af denne dom, for så vidt som appellanten ikke fik medhold i de af selskabet anlagte søgsmål.

2. Selskabet havde i disse søgsmål nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(96) 1185 og K(96) 1186 af 14. august 1996 om nedsættelse af det tilskud fra Den Europæiske Socialfond (herefter »ESF«), der var tildelt Mediocurso til forskellige uddannelsesforanstaltninger.

3. Da sagens faktiske omstændigheder og retlige grundlag er detaljeret gennemgået i Rettens dom, som allerede er offentliggjort i Samlingen, skal jeg ikke gengive dem her.

4. Mediocurso har til støtte for sin appel fremført følgende tre anbringender:

— Tilsidesættelse af princippet om forudgående høring og ret til kontradiktion.

— Åbenbart urigtigt skøn i de konklusioner, som Retten drog efter gennemgangen af de forelagte dokumenter.

— Modstridende begrundelse og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

* Originalsprog: fransk.

1 — Forenede sager T-180/96 og T-181/96, Sml. II, s. 3477.

Anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion

5. Retten forkastede dette anbringende med følgende begrundelse:

»49 Efter fast retspraksis skal den ret til kontradiktion, som modtageren af et ESF-tilskud har, overholdes, når Kommissionen nedsætter et sådant tilskud (se bl.a. Domstolens dom af 24.10.1996, sag C-32/95 P, Kommissionen mod Lisrestal m.fl., Sml. I, s. 5373, præmis 21-44).

50 Det bemærkes i øvrigt, at Retten i sin ovennævnte dom i sagen Lisrestal m.fl. mod Kommissionen (præmis 49) udtalte, uden på dette punkt at blive korrigeret af Domstolen i dennes ovennævnte dom af 24. oktober 1996 i sagen Kommissionen mod Lisrestal m.fl., at Kommissionen, som i forhold til modtageren af et ESF-tilskud bærer det retlige eneansvar for beslutningerne om nedsættelse af tilskuddet, ikke kan vedtage en sådan beslutning uden først at have givet tilskudsmodtageren mulighed for at gøre sine synspunkter gældende vedrørende den påtænkte nedsættelse af tilskuddet eller uden at have sikret sig, at tilskudsmodtageren har haft lejlighed hertil på anden vis.

51 Sagsøgeren har såvel i sine påstande som i sit svar på det skriftlige spørgsmål fra Retten erkendt at være blevet hørt af DAFSE før vedtagelsen af skrivelsen af 11. september 1991. DAFSE har i denne skrivelse ikke taget hensyn til samtlige sagsøgerens bemærkninger til den påtænkte nedsættelse.

52 Det må fastslås, at sagsøgeren ikke formelt er fremkommet med bemærkninger til denne skrivelse, hvilket med rette er fremhævet i de anfægtede beslutninger. Sagsøgeren har nemlig alene anlagt sag for de portugisiske forvaltningsretter i anledning af nævnte skrivelse. Men i den foreliggende sag burde sagsøgeren også formelt have fremsat sine bemærkninger, således at DAFSE kunne videregive disse til Kommissionen. Under sådanne omstændigheder kan sagsøgeren ikke påberåbe sig en manglende videregivelse af sine eventuelle bemærkninger til Kommissionen, da denne mangel beror på sagsøgerens egen undladelse.

53 Retten finder, at sagsøgeren således i overensstemmelse med ovennævnte dom fra Retten i sagen Lisrestal m.fl. mod Kommissionen 'i tilstrækkelig grad' har haft mulighed for at gøre sine synspunkter gældende vedrørende de mod selskabet rettede klagepunkter.«

6. Mediocurso har anført, at princippet om forudgående høring af den part, som den

bebyrdende afgørelse vedrører, ikke er blevet overholdt. Dette princip er blevet fastslået i Domstolens dom i sagen Kommissionen mod Lisrestal m.fl. Mediocurso har anført, at det først på et møde den 10. september 1991 fik kendskab til de bemærkninger og forbehold, der indeholdtes i den revisionsrapport, som var udarbejdet af selskabet Audite. DAFSE havde imidlertid allerede den 11. september 1991 pålagt det skriftligt at tilbagebetale visse beløb.

7. Vedrørende mødet den 10. september 1991 har Mediocurso anført, at det ikke kunne tage stilling til indholdet af revisionsrapporterne, førend det havde gennemgået dem i lyset af de dokumenter, det sad inde med. Selskabet har anført, at de bemærkninger, det eventuelt har kunnet gøre under mødet — som i øvrigt ikke er blevet skriftligt refereret — ikke på nogen måde kan sammenblandes med udøvelsen af retten til at blive behørigt hørt.

8. Mediocurso har vedrørende skrivelsen af 11. september 1991 rejst spørgsmålet, hvorledes denne, skønt den indeholdt et tilbagebetalingskrav, kan anses for at indeholde en opfordring til at fremsætte bemærkninger i forbindelse med udøvelsen af retten til at blive hørt.

9. Selskabet understreger, at dets eneste mulighed, stillet over for dette tilbagebetalingskrav (som Supremo Tribunal Administrativo i øvrigt havde kendt retsstridigt), var at anlægge sag ved den kompetente retsinstans.

10. Mediocurso har anført, at Retten altså uretmæssigt fastslog, at selskabet formelt burde have fremsat sine bemærkninger til skrivelsen, således at DAFSE havde kunnet videregive disse til Kommissionen, og at det ikke kunne påberåbe sig en manglende videregivelse af sine eventuelle bemærkninger til Kommissionen, da denne mangel beroede på selskabets egen undladelse.

11. Kommissionen har anført, at Retten med føje fastslog, at Mediocurso havde haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til skrivelsen af 11. september 1991. Kommissionen har understreget, at efter denne skrivelse har Mediocurso ikke fremsat bemærkninger, men burde have gjort det med henblik på, at disse kunne videregives til Kommissionen, således som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 52.

12. Kommissionen har anført, at dette klagepunkt allerede var blevet afgjort af Retten, hvorfor der er tale om et faktisk forhold, som det ikke tilkommer Domstolen at påkende.

13. Kommissionen har tilføjet, at Mediocurso ved at vælge at indbringe sagen for de portugisiske retsinstanser selv gav afkald på retten til at blive hørt af Kommissionen.

14. Kommissionen har endelig anført, at Mediocurso i replikkens punkt 38 ved

Retten i Første Instans bekræftede, at det havde haft mulighed for at fremsætte bemærkninger efter meddelelsen i 1991 af DAFSE's forslag til nedsættelse af tilskuddet og under møderne med selskabet Audite. Kommissionen har herved henvist til den appellerede doms præmis 104 — »Sagsøgeren har endvidere såvel i sit skriftlige svar på Rettens spørgsmål som under retsmødet erkendt, at essensen i Audite's revisionsrapporter var blevet bragt til selskabets kendskab ved skrivelse af 11. september 1991...« Desuden har Kommissionen under henvisning til den appellerede doms præmis 51 understreget, at Mediocurso såvel i stævningen som i sin skriftlige besvarelse på Rettens spørgsmål har erkendt at være blevet hørt af DAFSE før skrivelsen af 11. september 1991.

Stillingtagen

15. Jeg skal først understrege, at de beslutninger, som Mediocurso har anfægtet ved Retten, er Kommissionens beslutninger af 14. august 1996.

16. Spørgsmålet er altså, om Kommissionen inden vedtagelsen af disse beslutninger havde givet eller havde sikret sig, at Mediocurso havde fået mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den planlagte nedsættelse.

17. Som Domstolen har fastslået i sin dom af 6. juli 1993 [2] vedrørende godtgørelse af importafgifter, må der sondres mellem områder, såsom konkurrenceretten eller opkrævning af importafgifter, hvor det er Fællesskabets institutioner, som beslutter at indlede en procedure med henblik på eventuelt at forfølge den erhvervsdrivende, som tilsidesætter traktatens bestemmelser, og andre procedurer.

18. Med hensyn til ESF er det selskaberne eller private, som indgiver ansøgning med henblik på støtte fra fonden. Støtten ydes på visse betingelser. Såfremt betingelserne ikke bliver opfyldt, kan der ske en nedsættelse af støtten. I henhold til den af Domstolen fastslåede sondring, kan denne situation ikke sidestilles med procedurer, som tilsigter at straffe en erhvervsdrivende, hvor kontradiktionsprincippet spiller særlig vigtig rolle. For at dette princip kan anses for at være overholdt, er det derfor tilstrækkeligt, at støttemodtageren har haft mulighed over for Kommissionen, enten direkte eller via det kompetente nationale organ, at angive grundene til, at han finder, at nedsættelsen af støtten ikke er begrundet, inden Kommissionen træffer sin endelige beslutning. Derimod, modsat det af appellanten anførte, kræver kontradiktionsprincippet ikke, at der skal rettes en formel opfordring til støttemodtageren om at fremsætte sine bemærkninger.

2 — Forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, som vedrørte godtgørelse af importafgifter i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2.7.1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1).

19. I denne sag står det fast, at Mediocurso er blevet fuldt orienteret om begrundelsen for den planlagte støttenedsættelse, hvilket selskabet i øvrigt ikke har bestridt. Det fremgår af præmis 51 i Rettens dom, at »DAFSE ikke har taget hensyn til samtlige sagsøgerens bemærkninger til den påtænkte nedsættelse« i skrivelsen af 11. september 1991. Det kan modsætningsvis heraf udledes af dette udsagn, hvis rigtighed Mediocurso ikke har bestridt, at selskabet har haft mulighed for at fremsætte indsigelser, hvoraf visse er blevet taget i betragtning.

20. Jeg skal dog beklage, at DAFSE ikke indrømmede Mediocurso en rimelig frist til mere detaljeret at gennemgå revisionsrapporterne og til skriftligt at supplere de bemærkninger, som selskabet mundtligt har fremsat under mødet den 10. september 1991. Jeg finder det også særdeles beklageligt, at skrivelsen af 11. september 1991 indeholdt et tilbagebetalingskrav, hvilket gav Mediocurso det indtryk, at dets eneste reaktionsmulighed var at anlægge sag ved den portugisiske kompetente retsinstans.

21. Det må dog antages, at Mediocurso under den sag, som selskabet anlagde mod DAFSE, mere udførligt har haft mulighed over for dette organ at gøre rede for de indsigelser, som det havde rejst mod nedsættelsen af støtten.

22. Jeg kan i øvrigt vanskeligt forestille mig, at DAFSE i hele det tidsrum, som forløb mellem sagens anlæg og den skrivelse, som DAFSE tilsendte Kommissionen den 22. september 1995, ikke oplyste Kommissionen om den verserende sag, og om de argumenter, som Mediocurso havde fremsendt i forbindelse hermed. Havde Kommissionens tjenestegrene ikke undret sig over, at sagen endnu ikke var afsluttet, og havde de ikke derfor indhentet oplysninger hos DAFSE?

23. Men da jeg ikke råder over nogen beviser herfor, må jeg antage, at dette ikke har været tilfældet.

24. Jeg skal derfor afgøre, om Mediocurso på et tidspunkt inden Kommissionens formelle beslutninger af 14. august 1996 har været i stand til at gøre Fællesskabernes institutioner bekendt med dets indsigelser.

25. Følgende fremgår imidlertid af præmis 28 i Rettens dom: »Den 6. marts 1996 meddelte DAFSE sagsøgeren, at Kommissionen havde taget stilling til dets to anmodninger om udbetaling af saldobeløb og havde bekræftet resultaterne af finanskontrollen. Disse resultater var allerede blevet forelagt Kommissionen den 11. september 1991.«

26. Retten bemærker dernæst i præmis 29 følgende:

»Den 4. april 1996 anmodede sagsøgeren DAFSE om en kopi af Kommissionens beslutninger. Sagsøgeren anmodede også om indsigt i ESF's administrative akter. Sagsøgeren fik den ønskede aktindsigt den 24. april 1996 og kunne konstatere, at de administrative akter ikke indeholdt andre beslutninger end nogle debetnotaer fra Kommissionen, hvoraf det fremgik, hvor meget sagsøgeren skulle tilbagebetale...«

27. Det kan af disse to præmisser i dommen, hvis rigtighed ikke er blevet bestridt, konstateres, at DAFSE's skrivelse af 6. marts 1996 ikke vedrørte Kommissionens endelige beslutninger, men »principbeslutninger«, som skulle endeligt vedtages. Den interne procedure i Kommissionen var altså endnu ikke tilendebragt.

28. Det kan endvidere med føje antages, da der ikke foreligger nogen modsat angivelse om, at gennemgangen af det administrative dossier hos ESF, som fandt sted den 24. april 1996, skete i Bruxelles, og at Mediocurso herved har haft mulighed for mundtligt at fremsætte sine bemærkninger til de for sagens behandling ansvarlige tjenestemænd.

29. Mediocurso valgte endnu en gang, uden skriftligt at nedfælde disse indsigelser i en skrivelse til Kommissionen, at anlægge sager mod denne institution ved Retten [3].

30. Under alle omstændigheder har appellanten under disse søgsmål endnu mere udtrykkeligt end ved en skrivelse gjort Kommissionen bekendt med grundene til, at selskabet ikke kunne acceptere nedsættelsen af støtten.

31. Søgsmålene foranledigede i øvrigt Kommissionen til at tilbagetrække »de debetnotaer«, de to søgsmål omhandlede (præmis 30 i Rettens dom).

32. Appellanten har altså ikke blot kunnet fremsætte sine opfattelse over for Kommissionen, men har selv foranlediget Kommissionen til at vedtage beslutninger, der var behørigt formuleret.

33. Det fremgår af det anførte, at selv om det antages, at DAFSE aldrig har oplyst Kommissionen om den af appellanten rejste kritik under sagen ved de portugisiske retsinstanser, har Mediocurso inden vedtagelsen af de omstridte beslutninger af 14. august 1996 haft mulighed for direkte

3 — Forenede sager T-70/96 og T-72/96, slettet ved kendelse af 12.11.1996 fra formanden for Anden Afdeling.

at tilkendegive sin opfattelse over for Kommissionen.

34. Anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion må derfor forkastes.

Anbringendet om, at Rettens konstateringer af de faktiske omstændigheder er unøjagtige med hensyn til underrubrikkerne 14.3.1.a) og 14.3.13 i anmodningen om udbetaling af saldobeløb (»lønninger til undervisningspersonalet« og »skat og afgifter«)

35. Appellanten har anført, at Retten ved at udtale, at »det fremgår af en gennemgang af den argumentation, sagsøgeren har fremlagt for at godtgøre, hvilken type kurser det første dossier vedrører, og hvem der har undervist (bilag 21 og 22 til stævningen), at dokumentationen er så unøjagtig, at der er skabt alvorlig tvivl om, hvorvidt de pågældende kurser overhovedet har fundet sted...«, og ved under de ændrede omstændigheder at gentage dette udsagn i den anden sag, har draget unøjagtige konklusioner af gennemgangen af disse dokumenter.

36. Det fremgår klart af dokumenterne, at de pågældende kurser reelt er blevet afholdt af personer, hvis navn figurerer herpå, og som har underskrevet de kvitteringer, der attesterer deres vederlag for kurserne.

37. I henhold til fast praksis [4] bør Domstolen altså ophæve Rettens dom, fordi Rettens konstateringer af de faktiske omstændigheder er materielt unøjagtige.

38. Kommissionen har herimod anført, at Retten korrekt har fastlagt de faktiske omstændigheder vedrørende de to pågældende regnskabsposter på grundlag af dokumenter, der var vedlagt sagerne. Det kan derfor ikke i denne sag hævdes, at Rettens konstateringer er materielt unøjagtige.

39. Retten har derfor med føje fastslået, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at appellanten ikke havde godtgjort, at de fremlagte kvitteringer havde forbindelse med de pågældende kurser.

40. Appellanten har kritiseret præmis 134 og 172 i Rettens dom. Disse præmisser vedrører henholdsvis sag T-180/96 og sag T-181/96 [5] og er identiske og lyder således:

»Retten finder, at en gennemgang af den dokumentation, sagsøgeren har fremlagt

4 — Jf. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 49.

5 — Præmis 172 vedrørende sag T-181/96 vedrører naturligvis det andet dossier.

for at godtgøre, hvilken type kurser det første dossier vedrører, og hvem der har undervist (bilag 21 og 22 til stævningen), viser, at dokumentationen er så unøjagtig, at der er skabt alvorlig tvivl om, hvorvidt de pågældende kurser overhovedet har fundet sted. Dette har DAFSE også med føje bemærket under punkt 14.3.1a) i sin skrivelse af 22. september 1995. Kommissionen har således ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at vurdere, at sagsøgeren, som har arrangeret mange forskellige kurser med mange forskellige undervisere, ikke har godtgjort, at den fremlagte dokumentation rent faktisk vedrører det kursus, der er genstand for det første dossier, og ved følgelig ikke at have taget samtlige de pågældende udgiftsbilag i betragtning.«

41. Appellanten har flere gange anført, at modsat det af Retten anførte, fremgår det klart af de dokumenter, som blev fremlagt, at de pågældende kurser har fundet sted.

42. Jeg skal derfor under alle omstændigheder fastslå, at Retten ganske vist har bestridt, men ikke fastslået, at de omstridte kurser ikke har fundet sted. Appellantens anbringende må derfor forkastes, for så vidt selskabet deri tillægger Retten en sådan afgørelse.

43. Appellanten tilsigter med sin argumentation også, at Domstolen skal fastslå, at Rettens konklusion, hvorefter Kommissionen med føje kunne finde, at det ikke var godtgjort, at de fremlagte dokumenter reelt vedrørte de kurser, som der var ydet fællesskabsstøtte til, var fejlagtig.

44. Det fremgår af den retspraksis, som jeg har nævnt i punkt 37, at det ikke tilkommer Domstolen under en appel at betvivle den gennemgang af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af Retten, medmindre den materielle unøjagtighed af Rettens konstateringer fremgår af sagsakterne.

45. Appellanten har ikke i denne sag godtgjort, at det fremgår af sagsakterne, at Retten har begået en åbenbar fejltagelse med hensyn til de faktiske omstændigheder. Appellanten har alene bestridt den konklusion, som Retten har draget efter gennemgangen af de dokumenter, der var fremlagt til støtte for påstanden.

46. Dette anbringende indebærer altså en anfægtelse af den vurdering af de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget, og kan derfor ikke fremmes til realitetsbehandling.

47. Heraf følger, at appellantens andet anbringende må afvises.

Anbringendet om modstridende begrundelse og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

48. Appellanten har først anført, at der er modstrid mellem det forhold, at Kommissionen bestred den reelle gennemførelse af uddannelsesforanstaltningerne og samtidig anerkendte visse andre udgifter end lærernes lønninger, som var afholdt i forbindelse med de samme kurser.

49. Jeg skal hertil alene svare, som jeg har angivet tidligere, at Retten ikke har fastslået, at de nævnte uddannelsesforanstaltninger ikke har fundet sted. Retten kan derfor ikke kritiseres for at have udvist en modstridende adfærd ved at have accepteret, at Kommissionen godkendte visse udgifter i forbindelse hermed.

50. Appellanten har desuden anført, at Retten har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at finde, at Kommissionen med føje fastslog, at den ikke kunne godkende alle udgifterne til lønninger til undervisningspersonalet og den hermed forbundne merværdiafgift, alene fordi appellanten havde optrådt retsstridigt ved indgivelsen af anmodningen om udbetalingen af saldobeløb.

51. Kommissionen har klart understreget, at den har erkendt, at de pågældende undervisningsforanstaltninger reelt har fundet sted. Det må derfor antages, at lærerne er blevet ansat og betalt i forbindelse hermed. Jeg skal derfor fastslå, at Kommissionen ikke bestrider de udgifter, der vedrører dette punkt, men er af den opfattelse, at eftersom de nævnte udgifter ikke er blevet godtgjort ved kvitteringer, som helt klart vedrører disse foranstaltninger, kan den ikke godkende de samlede udgifter hertil.

52. En sådan holdning strider mod proportionalitetsprincippet. Kommissionen kan ikke i henhold til dette princip afslå at godkende det samlede udgiftsbeløb under en underrubrik, når den ikke har bestridt, at der faktisk er blevet afholdt udgifter i forbindelse hermed.

53. Som Retten selv har fastslået i en tilsvarende sag, er de af Kommissionen foretagne nedsættelser forenelige med proportionalitetsprincippet, såfremt de »har direkte forbindelse til de retsstridige forhold, der er fremkommet, og nedsættelsen har det formål at sikre, at der ikke sker refusion af udgifter, der er afholdt ulovligt eller unødvendigt« [6].

54. Kommissionen har i denne sag imidlertid ikke henvist til, at visse udgifter er ulovlige eller unødvendige, men har alene anført, at de ikke er dokumenteret. Selv om det må antages, at en støttemodtager, som

6 — Dom af 15.9.1998, sag T-142/97, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 3567.

ikke fremlægger tilstrækkelig dokumentation for afholdte udgifter, udviser en mangel på omhu, som må medføre en sanktion, er en sådan sanktion klart uforholdsmæssig, hvis den for vedkommende fører til samme resultat, som hvis støttemodtageren overhovedet ikke havde gennemført nogen af de kurser, som den pågældende rubrik omhandler.

55. Kommissionens afslag på at godkende alle de omstridte udgifter forekommer så meget mere uforholdsmæssigt, som Kommissionen havde kunnet lade støttemodtageren bære visse følger af dennes manglende fremlæggelse af tilfredsstillende kvitteringer, og således have undgået at betale visse retsstridige beløb, og herved have handlet på en måde, der var mindre skadelig for støttemodtagerens interesser.

56. Kommissionen kunne således have beregnet et fast beløb for lærernes lønninger og den heraf følgende merværdiafgift.

57. Jeg mener altså, at Retten har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at fastslå, at Kommissionen ikke havde anlagt noget åbenbart urigtigt skøn ved ikke at have taget hele det beløb i betragtning, som var udbetalt som vederlag til undervisningspersonalet [underrubrik 14.3.1.a)] samt det hermed forbundne merværdiafgiftsbeløb (underrubrik 14.3.13). Den appellerede dom må derfor ophæves på dette punkt.

58. Da Domstolen råder over alle de nødvendige oplysninger for at kunne træffe afgørelse i sagen, skal jeg foreslå, at Kommissionens beslutninger, som de forenede sager T-180/96 og T-181/96 omhandler, annulleres, for så vidt som Kommissionen herved fastslog, at den ikke kunne godkende de ovenfor angivne samlede beløb. Dette forekommer mig at være en nødvendig følge af det anførte.

59. Heraf følger også, at Rettens afgørelse vedrørende sagens omkostninger i sag T-181/96 må ophæves. Appellanten blev dømt til at betale hele denne sags omkostninger. Da appellanten imidlertid har fået medhold i et af sine anbringender i appelsagen, må sagens omkostninger fordeles. Da Retten allerede har truffet en sådan afgørelse i sag T-180/96, er der efter min opfattelse ingen grund til at ændre denne, eftersom begge parter delvis har tabt sagen. Med hensyn til appelsagens omkostninger skal jeg foreslå også at fordele disse, eftersom appellanten ikke har fået medhold i hovedpåstandene.

Forslag til afgørelse

60. Jeg skal på grundlag af det anførte foreslå Domstolen:

— at ophæve dommen afsagt af Retten i Første Instans den 15. september 1998 i sagen Mediocurso mod Kommissionen (forenede sager T-180/96 og T-181/96), for så vidt som Retten deri fastslår, at Kommissionen med føje fandt, at de samlede beløb, der var krævet i vederlag til undervisningspersonalet [underrubrik 14.3.1.a)] samt den hermed forbundne merværdiafgift (underrubrik 14.3.13), ikke kunne godkendes

— at ophæve domskonklusionens punkt 5 og bestemme, at hver part bærer sine omkostninger i sag T-181/96

— i øvrigt at forkaste appellen

— at annullere Kommissionen beslutning K(96) 1185 af 14. august 1996 om nedsættelse af det tilskud, der var tildelt ved beslutning K(89) 0570 af 22. marts 1989 og Kommissionens beslutning K(96) 1186 af 14. august 1996 om nedsættelse af det tilskud, der var tildelt ved beslutning K(89) 0570 af 22. marts 1989, for så vidt som Kommissionen deri fastslog, at den ikke kunne godkende alle de beløb, der var krævet i vederlag til undervisningspersonalet [underrubrik 14.3.1.a)] samt den hermed forbundne merværdiafgift (underrubrik 14.3.13)

— at bestemme, at hver part bærer sine omkostninger i appelsagen.